

- Постійний моніторинг і автоматизований збір даних через SIEM, аналіз журналів подій;
- Регулярна оцінка готовності персоналу (тестування, тренінги, симуляції);
- Введення експертної ради або чергової групи, що здійснює якісний аналіз отриманої інформації;
- Відстеження змін структури інцидентів і впровадження коригуючих заходів.

Алгоритм інтеграції критеріїв до системи прийняття рішень передбачає поетапний підхід:

1. Виявлення інциденту (автоматичний чи ручний збір інформації);
2. Класифікація й оцінка критичності (поєднання кількісних даних з експертною оцінкою);
3. Пріоритезація інцидентів та визначення порядку реагування;
4. Призначення відповідальних, запуск стандартних процедур реагування;
5. Локалізація й усунення наслідків, фіксація показників ефективності (KPI);
6. Постінцидентний аналіз і зворотний зв'язок — коригування алгоритмів, оновлення бази знань.

Особливо важливо забезпечити гнучкість підходу: у складних випадках командири мають змогу переглядати пріоритети у реальному часі, ґрунтуючись не лише на формальних показниках, а й на аналізі змін бойової обстановки. Також практика довела, що поєднання автоматичних засобів із людським фактором дає змогу уникати типових помилок й запобігати пропуску критичних подій.

Висновки

Запропонований у цій роботі підхід дозволяє не лише підвищити ефективність виявлення та ліквідації кіберінцидентів у Збройних Силах України, а й забезпечити стійкість інформаційних систем до нових, раніше невідомих загроз. Практика показала: саме поєднання формалізованих метрик, експертної оцінки та постійної роботи над помилками дає максимальний результат у підвищенні кіберстійкості та відповідності вимогам сучасних стандартів НАТО. Безперервний аналіз і гнучкість критеріїв є ключем до реального підвищення рівня кіберзахисту у військових структурах.

Сахневич Борис,

кандидат економічних наук,

Київський інститут Національної гвардії України

ТЕНДЕНЦІ СУЧАСНОГО РОЗВИТКУ ВІЙСЬКОВОЇ ЛОГІСТИКИ ТА ЛАНЦЮГІВ ПОСТАЧАННЯ

Ланцюги постачання розвиваються там, де є попит. Військова логістика визначає розміщення, переміщення, масштаби й обсяг дій військових сил. Ланцюги постачання — це постійний прояв військової потуги. Вони визначають, наскільки далеко можуть просунутись сили оборони, як організовано вони функціонують, і формують обмеження та можливості для командування.

Військова логістика сьогодення

У 2003 році, під час стрімкого просування армії США через Ірак, ланцюги постачання виявилися недостатніми ще до початку конфлікту. Це спричинило оперативну зупинку на шляху до Багдада. Причиною була не лише нестача боєприпасів, а й відсутність військового обладнання. Післявоєнні звіти переосмислили концепцію ошадливої логістики та її релевантність у сучасних масштабних конфліктах.

Наступ Росії на Київ виявився логістичним крахом — приклад того, як сили безпеки та оборони спільно з громадянським суспільством України своїми діями ліквідували постачання та технічну підтримку армії росії, що істотно понизило її бойову ефективність. Це стало однією з причин зупинки наступу та вразливості, якою скористалися українські сили оборони.

Які ланцюги постачання формує військова логістика

Поняття «ланцюг постачання» не має применшувати роль командирів і стратегів у підготовці та розгортанні військ. Командири можуть розгортати сили без достатнього забезпечення, ризикуючи заради переваги. Проте забезпечення матеріально-технічної бази є ключовим елементом стійкості збройних сил.

Під стійкістю мається на увазі здатність організації адаптуватися після збоїв, а не лише завчасна підготовка. Це включає створення структур, які реагують на кризи, пристосовуються до змін і впроваджують ініціативи до досягнення результату.

Поняття готовності — це забезпечення наявності потрібних ресурсів у потрібний момент у майбутньому. Вона охоплює структуру сил, їх масштабованість, здатність до мобілізації. Її формують ресурси, час і планувальники, що визначають оперативні потреби, які, у свою чергу, формують логістичні вимоги.

Підготовка до короткострокових дій ускладнюється концентрацією на довгостроковому потенціалі. Вимоги до систем, які, в свою чергу підтримують військову готовність, залежать від цілей і строків. Це стосується й ланцюгів постачання.

Стратегії логістичного планування

Генерал морської піхоти США Дейвід Бергер та заступниця помічника міністра оборони США Кімберлі Джексон наголошують на потребі кардинальних змін у культурі бойової готовності. Вони виступають за створення «стратегічної структури готовності» для покращення процесу ухвалення рішень.

Однак планування завжди супроводжувалося людськими чинниками та браком інвестицій. Логістичні проблеми, як-от вразливість ланцюгів постачання, ігноруються, поки все працює. Часто збройні сили розробляють концепції готовності, спираючись на оптимістичні припущення про логістичні можливості до початку операції.

Планування з урахуванням часу попередження передбачає безліч припущень: якою буде національна підтримка, чи можна мобілізувати цивільний транспорт або резерви. Помилкові уявлення про «нескінченні» ресурси оборонної промисловості можуть призвести до фатальних рішень.

Історія показує, що між першими ознаками війни і її початком в середньому минає 14,3 місяця. Але при менших конфліктах — лише 10,6 місяця. Ймовірність того, що війна почнеться менш ніж за чотири місяці — 50%.

Військова логістика у сучасних війнах

Концепція «стійкості» пропонує новий погляд на логістику. Вона базується на адаптивності до змін, а не тільки на підготовці. Не кількість відправлень чи відсутність збоїв визначають ефективність — важливо зберігати гнучкість і здатність адаптуватися.

Нещодавні кризи зробили ідею стійкості частиною національного дискурсу. Буфери у вигляді стратегічних запасів відіграють важливу роль. Але надлишкові запаси, не адаптовані до потреб, можуть уповільнювати роботу ланцюга постачання.

Запаси — це не альтернатива логістиці, а її елемент. Надлишкове накопичення резервів може виявитися неефективним, споживати ресурси й заважати адаптивності. Ключове — ефективно використовувати обмежені ресурси й переосмислити поняття бойової готовності.

*Студін Олександр,
студент,*

*Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого*

ОПТИМІЗАЦІЯ СИСТЕМИ ЛОГІСТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПІДРОЗДІЛІВ СЕКТОРУ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Не перебільшуючи, можна стверджувати, що логістичне забезпечення є важливим фактором, який визначає боєздатність та ефективність функціонування всіх підрозділів, залучених у сферу безпеки і оборони країни. Особливо це відчутно зараз, в умовах повномасштабної агресії та постійних викликів сучасної війни. Йдеться про надзвичайно широкий спектр завдань: від початкового планування потреб та організації постачання до транспортування, надійного зберігання, скрупульозного обліку й автоматизації процесів обігу матеріально-технічних засобів.

Досвід бойових дій за останні роки, на жаль, виявив цілий комплекс системних недоліків у логістичному забезпеченні сил оборони і безпеки. Війна приносить руйнування, в першу чергу вражаючи транспортні шляхи, склади та іншу життєво важливу для війська інфраструктуру. Це критично ускладнює швидке постачання ресурсів туди, де вони потрібні. Динаміка боїв і швидкі зміни на фронті роблять точне прогнозування потреб підрозділів у забезпеченні вкрай важким. Плюс до цього, є проблеми з координацією як всередині логістичної системи, так і між військовими та цивільними. Питання безпеки транспортних операцій залишається чи не найгострішим через постійну загрозу обстрілів що наражають на небезпеку як стаціонарні логістичні об'єкти, так і колони, що рухаються.

Подекуди ми все ще спостерігаємо використання застарілих процедур управління логістичними діями. Відчувається значний брак сучасних, інтегрованих автоматизованих систем для повноцінного обліку, ефективного контролю та оперативного управління ресурсами, що, звісно, негативно впливає на загальну ефективність роботи всієї системи. Незважаючи на те, що офіційно запроваджено сучасний термін "логістичне забезпечення" замість старих понять, наша нормативно-